

הארף החולה

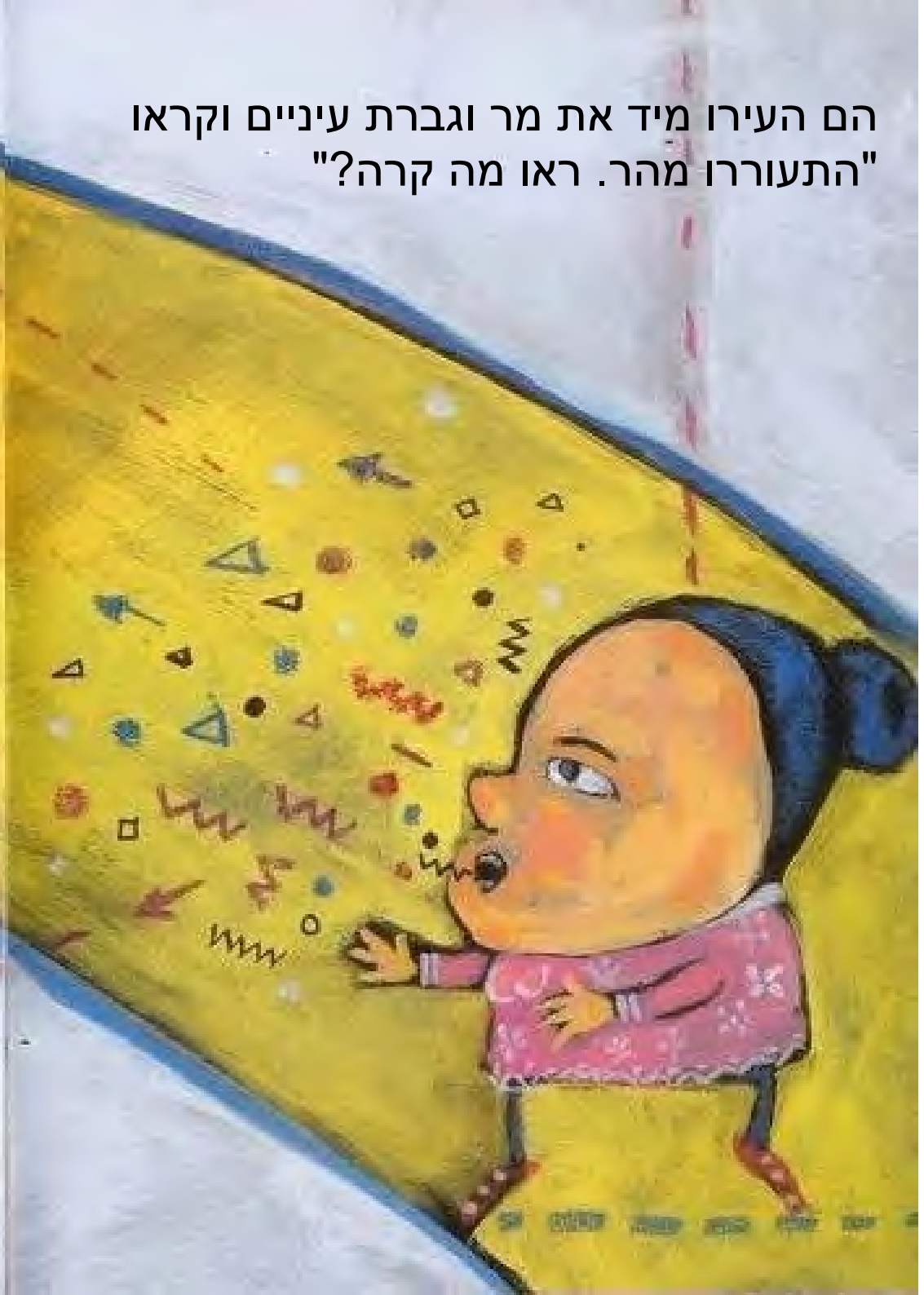

כתב נהיד מהדווי אסל
איורים אלירזה גולדוסיאן

השמש רק עלתה מעל ההרים כשהגברת
אוזן ומר אוזן התעוררו. הם הקשיבו רגע.
קול צורם וגונח נשמע בקרבה.

הם העירו מיד את מר וגברת עיניים וקראו
"התעוררו מהר. ראו מה קרה?"

מר וגברת עיניים מצמצו רגע והביטו ימינה
ושמאלה. הם לא הרגישו בשום דבר מיוחד. ואז
הסתכלו מעלה ומטה וראו את מר אף!
מר אף נראה מודאג וזועף.
"בוקר טוב מר אף. מדוע אתה כועס שוב?"
מר אף ניער את עצמו בקול, אך עוד טרם ענה מר
עין שאל שוב "אולי כי אתה לבד ואין לך בן זוג?"
מר אף אמר "לא, לא. אבל קרה לי משהו איום!"
הם שאלו שוב "מה קרה?"
"הבוקר, כשהתעוררתי כדי לעבוד, הרגשתי
שאינני יכול להריח. לא אוכל לעשות דבר ואין לי
מי שיעזור לי."

אמרו מר וגברת עיניים "אל תדאג ואל תגנח. כך
אתה רק מזיק לעצמך. אמור, איך נוכל לסייע לך?"
אמר מר אף "לא, לא. אינכם יכולים לעזור לי בדבר."

מר וגברת עיניים הביטו זה על זה ואמרו "שכנים
חייבים לעזור ואנו מצטערים שלא יכולים
לעשות דבר למענך. נוכל רק להשתתף
בצערך." והם התחילו לבכות.
מר וגברת גבות, שכניהם ומהקומה העליונה,
שאלו "מה קרה? מדוע הבכי הזה?"
מר וגברת עיניים הסבירו להם. מר וגברת גבות
תמיד חיכו שיקרה דבר מה, כדי שיוכלו
להתכנס ולהתקמט. הם קראו "מר אף צודק.
אין לו חברה. אבל גם אנחנו לא יכולים
לעזור לו. הם התקמטו חזק ונעצבו.

שאל מר פה " עדיין מדאיג אותך שאתה לבד?"
"לא, לא זו הבעיה שלי" ענה מר אף. אבל מר פה,
שהוא דברן ידוע, המשיך לדבר "אתה חושב רק על
עצמך. דע לך שגם אני לבד. אני עובד לבד מבוקר
עד ערב ואינני מתלונן."

תוך כדי השיחה הקולנית
התחיל לדבר גם מר פה ושאל
"הי שכנים, מה קרה הפעם?"
ענה לו מר אף "סלח לי מר פה,
זה הכל באשמתי."

"וי! מה קורה לי היום?" אמר "מדוע
אני מבולבל כל כך היום?"
לפני שמר פה הספיק לענות הוא
התחיל בעצמו להתעטש.

הוא עדיין דיבר כשמר אף הפסיק אותו. "לא,
לא על זה דיברתי. קרה לי משהו איום
הבוקר!"
מר פה הופתע ושאל "מה קרה?"
"אני לא יכול לעבוד היום..." ועוד לא גמר
לדבר כשהתחיל לנשוף ולנשום.

עכשיו מר אף נשף בלי הפסק ומר פה לא
חדל להתעטש.
אמר מר אף "איך אוכל כך לעבוד היום?"

קולם הגיע למר וגברת רגליים והם
אמרו "אנו אמנם שכנים רחוקים אבל
נעזור לכם." והם הביאו מהר את מר
אף ואת מר פה לרופא.
הרופא בדק אותם ואמר "עליכם לנוח
כמה ימים. אני ארושם לכם תרופה
ותבריאו מהר מאוד.
מר פה הודה לרופא. גברת יד, שתמיד
הייתה מוכנה לעזור, לקחה את
המרשם וכולם הלכו לבית המרקחת.
הם קיבלו את התרופה וחזרו הביתה.

מר פה לקח עוד לגימה מהתרופה ומר לשון קרא
שוב "גם זה טעם איום!"

אבל בינתיים מר וגברת ידיים הכינו מרק. מר פה
לגם ממנו ואמר "עכשיו זה בוודאי טעים יותר."
אמר מר לשון "נהדר! זה באמת טעים הרבה
יותר!" הוא שמח מאוד.

מר וגברת ידיים הכינו כוס מיץ פירות ומר לשון
אמר "כן, זה טעים מאוד. תודה לכם!"

גברת יד לקחה כף ומר יד שפך לתוכה את
התרופה והגיש למר פה. מר פה עוד לא בלע
אותה ומר לשון התחיל לצעוק "איזה טעם מר!"

וביום הרביעי מר אף התעורר וצעק בשמחה
"מר פה, התעורר. היום אני יכול כבר
להריח!"

מר פה פיהק ואמר "אתה רואה שדאגת
לשווא. גם אני לא מתעטש יותר."

אמר מר פה "סלח לי מר לשון. שכחתי עליך,
אבל מר אף חולה ורציתי לעזור לו. סלח לי אם
נאלצת לטעום מהתרופה המרה." אמר מר לשון
"אז תן לי עוד משהו טעים."
מר יד נתן מדי שעה למר אף כמה טיפות תרופה
ועשה כך שלושה ימים.
והוא נשם עמוקות כמה פעמים.

גם מר וגברת גבות הפסיקו להתקמט
כשראו כי דמעות לא זולגות יותר.

מר וגברת עיניים שמחו מאוד כשראו
כמה שמח מר אף. הם ייבשו את
דמעותיהם ורק צחקו.

מר אף חשב רגע ואז אמר "עם כל
השכנים הטובים האלה סביב לא אדאג
יותר משום דבר."

אמרו מר וגברת אוזניים "אנו
מקשיבים כל הזמן ונעזור לכולכם
תמיד, כמה שרק נוכל."

מר אף נשם שוב עמוק. הוא שמח שיוכל
עכשיו למלא את תפקידו ושיש לו ידידים
כאלה טובים.

